

Lời chào mừng tân sinh viên Khóa 41 ngành Giáo dục Tiểu học – Trường ĐHSP TPHCM

Kính thưa quý thầy cô trong ban giảng huấn và xin kính chào 229 em tân sinh viên của Khoa GDTH Trường ĐHSP TPHCM.

Lời đầu tiên tôi xin được gửi lời chúc mừng nồng nhiệt và thân ái tới các tân sinh viên, những người đã vượt qua một cách xuất sắc đợt tuyển sinh đầy cam go và vất vả để có mặt ở đây trong niềm tự hào hãnh diện không chỉ cho bản thân mà cho cả gia đình.

Thật ra, tôi đã suy nghĩ cả một buổi tối để xem mình có thể nói gì với các bạn tân sinh viên ngày hôm nay. Tôi đang quan sát thấy một số bạn sinh viên thì có vẻ đang tò mò trong sự e dè, một số khác thì một mõi tỏ vẻ chán chường, không ít người tôi đoán rằng vẫn còn đang tiếc nuối những tháng ngày hạnh phúc bên ba bên mẹ bên những đứa bạn nghịch ngợm. Trong một khung cảnh như vậy, có lẽ tôi sẽ nói một chút ít về thực tế mà các bạn sắp phải đối mặt với hi vọng các bạn có thể ưỡn ngực ngồi thẳng hơn.

Hãy hình dung 18 tuổi rời xa gia đình, bước chân vào môi trường đại học đầy khắc nghiệt để học nghề rèn nghiệp và bắt đầu một cuộc sống gần như tự lập là một điều không dễ chịu chút nào, kể cả với người lạc quan nhất. Nhưng

đó là thực tế, một thực tế mà các bạn sắp phải đối mặt. Thực tế đó có thay đổi được không? Được. Bằng cách nào? Ra bến xe bắt ngay chuyến xe đầu tiên về quê và không quay lại đây nữa. Nhưng thay đổi thực tế theo kiểu đó đồng nghĩa với việc ta sẽ không bao giờ tự đứng được trên đôi chân của chính mình mà phải luôn dựa lưng, vịn tay vào gia đình. Thay đổi thực tế theo kiểu đó đồng nghĩa ta mãi là những đứa trẻ không biết lớn. Thay đổi thực tế theo kiểu đó đồng nghĩa với ta khép lại tương lai và mở ra một nỗi lo khác, nỗi lo của một kẻ bất tài. Do đó, muốn làm người lớn, một người trưởng thành, một người có ước mơ, một thanh niên đầy hoài bão, tốt hơn hết là hãy chấp nhận thực tế đó đi.

Thật ra cái kiểu “thực tế và chấp nhận thực tế” không có gì là mới mẻ cả. Trong cuộc đời của một người bình thường, ai mà chẳng chấp nhận việc phải biết đi thay vì chỉ nằm một chỗ khóc nhè, chấp nhận với việc phải tạm biệt búp bê thân yêu để vào lớp 1, chấp nhận học ngày đêm để vào đại học thay vì vui theo tháng ngày, ... Từ đây ta sẽ nhận thấy rằng, “thực tế, chấp nhận thực tế, đối mặt với thực tế” là một phần của cuộc sống con người. Những ai làm được điều đó thì mới có thể nghĩ đến cái đích xa hơn, đó là “tạo dựng thực tế mới”.

Và rồi đây các bạn tân sinh viên sẽ đối mặt với nhiều khó khăn trong cuộc sống tại thành phố: nhà trọ, cơm bụi, kẹt xe, ồn ào, sự túng thiếu, học hành căng thẳng, thầy cô nghiêm khắc. Tôi sẽ không nói với các bạn rằng thời kì sinh viên là vui, là thoải mái, là một câu chuyện cổ tích màu hồng (màu của tình yêu và lãng mạn), các bạn tân sinh viên chớ có nghe các anh chị năm trên tán dương đời sinh viên, tôi chỉ khẳng định rằng đó là thời kì khó khăn (thậm chí có những thời điểm xám xịt nữa là khác) nhưng cũng rất đáng nhớ, còn nếu không đáng nhớ thì hãy cố gắng làm cho đáng nhớ, và nhớ là đáng nhớ một cách đầy vẻ vang, đáng nhớ để sau này ta có thể kể cho chính thế hệ đàn em để tụi nó xuýt xoa trầm trồ đầy ngưỡng mộ (không phải ngưỡng mộ theo kiểu anh hùng xa lộ).

Còn nhiều điều khác nữa mà tôi muốn chia sẻ. Tuy nhiên nói dài không tốt, nói trước mắt hay. Cứ để thực tế nó kéo đến, đầy bất ngờ và thú vị.

Một lần nữa, xin chúc mừng các tân sinh viên và chúc các bạn đạt được ước mơ, khát vọng tuổi trẻ của mình. Hẹn gặp lại các bạn ở bài diễn văn khác 4 năm sau. Xin cảm ơn quý thầy cô và các bạn sinh viên đã lắng nghe.